

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

20 sönd efter tref

”Att leva tillsammans”

Rut 2:8-12

Apg 9:36-43

Mark 3:31-35

Ps: 29, 62:1-3, 292, 6

Den vanligaste typen av gemenskap, historiskt och geografiskt bygger på släktband. Så har det sett ut i all typer av kulturer och samhällen. Familjen, släkten, klanen det är där människors lojalitet har funnits. Så var det i Europa under medeltiden fram till nationalstaternas framväxt. Så är det fortfarande i stora delar av världen.

Visst kunde och kan man ha vänner som man inte var släkt med, men den vänskapen var alltid underordnad släktförhållande och det folk man tillhörde. Blod är tjockare än vatten. Den som sviker sitt blodsband betraktas som en förrädare.

Det behöver i sig inte vara så märkligt, det är kanske när allt kommer omkring ganska naturligt. Självklart är vi människor mest måna om våra närmaste, vår familj i första hand. Och i förlängningen släkten och klanen.

Det finns dock skillnader när vi ser oss omkring i världen. Framförallt i den kristna delen av världen. Här kan vi se att människor inte är lika starkt bundna till släkten. Det betyder inte att den gemenskapen behöver vara sämre här, men vår starkaste lojalitet behöver inte vara åt dem som vi är släkt med. Vi kan bryta med släkten om vi vill det, vi kan känna en starkare lojalitet med vänner. Och jag tror inte att det är en tillfällighet att vi ser detta främst i den kristna delen av världen.

Även i det samhälle där Jesus levde var familj och släkt överordnad all annan typ av gemenskap. Men nu kommer Jesus med något helt nytt. I dagens evangelium kommer hans familj, hans egen mor och bröder, för att söka upp honom. Det står inget om deras ärende, de kanske bara saknade honom. Kanske kände de sig åsidosatta. Det tyckte att han ägnade mer tid med andra människor än sin egen familj.

Spontant kan vi tycka att Jesus var onödigt hård mot dem. När de skickar bud efter honom möts de av det här svaret. ”Vem är min mor och mina bröder?” Som om han inte kände dem! Det kan ju inte tolkas som något annat än ett avståndstagande. ”Jaså duger vi inte nu längre” måste de ha tänkt. Har framgången och populariteten så stigit honom åt huvudet att han inte längre bryr sig om de sina.

Nu tror jag inte att detta var Jesus avsikt. Men han såg ett tillfälle att pedagogiskt förklara vad det var som han byggde upp här. Han byggde upp en ny gemenskap, en ny familj och evangeliet, den glada nyheten är att här kan alla finnas med oavsett vilka dina biologiska föräldrar är. Guds familj gäller alla. Gud är allas far, Jesus är allas bror. Guds familj är

gränsöverskridande, den går över ålders och klassgränser. Och framförallt skär den genom alla blods- och släktband. Från och med nu behöver ingen längre säga att de saknar en familj, även om man inte har några biologiska syskon eller föräldrar.

Jesu egen familj kunde inte göra anspråk på honom för egen del. Jesus tillhör alla. Den som gör vår himmelska Fars vilja är bror och syster till Jesus, och får på köpet alla kristna som syskon. Vi förenas i vår vilja att tillhöra Jesus. Det är en ny, vidare gemenskap. Vi kristna är *syskon* i tron, inte *vänner* i tron.

Och syskon och vänner inte riktigt samma sak. En skillnad är att vänner kan man välja och välja bort men inte syskon. Man är ju alltid syskon även om man inte vill träffa varandra. Man är syskon även om man inte tycker om varandra. Det är heller inte alltid vi kristna tycker om varandra, men vi är ändå syskon i tron och vi kan inte välja vilka vi vill ha som medkristna.

Att leva tillsammans är ju temat idag, och det är något som inte alltid är så enkelt, det har vi alla erfarenhet av. Det är heller inte alltid så enkelt att leva tillsammans inom Guds familj. Men det kan underlätta om vi tänker på att vi alla har en gemensam Far i himmelen och en bror i Jesus Kristus.

Jag tror att vi kan ha svårt att riktigt förstå det radikala i dagens evangelium. Blod är tjockare än vatten, det var det som gällde hittills. Men det Jesus nu säger är: ”nej, *det är vatten som är tjockare än blod*”. Dopets vatten binder oss samman med starkare band än blodsband. Den nya gemenskapen går över alla släkt och familjegränser.

Dopet är inte bara en symbolisk handling, lite vatten på huvudet för att visa att barnet är älskat av Gud. Nej, det händer något i dopet: i dopet blir det lilla barnet upptagen i den nya gemenskap, barnet får en ny familj: Guds familj.

Att vara kristen innebär alltså inte att tro på ett visst sätt eller omfatta vissa läror. Att vara kristen är att ingå i denna gemenskap, den kristna församlingen. Själva församlingen är alltså en del av vår tro.

Det kristna livet är ett liv tillsammans med andra kristna, även om det ibland inte finns andra kristna på den ort man bor, eller om man inte träffar andra kristna på grund av sjukdom eller arbete. Men i de allra flesta fall så är inte så fallet. Om vi vill kan vi alltid söka upp kristna gemenskaper.

En av orsakerna till att Sverige blivit så sekulariserat beror på att vi är så individualistiskt orienterade. Ett individualistiskt tänkande som även vi inom kyrkan drabbats av. Vi tänker oftast bara på oss själva och vårt eget välbefinnande när det handlar om relationen med Gud och församlingen, vi vill få ut något för egen del, annars kan det vara. Men så tänker vi inte när det gäller våra jordiska familjer, vi borde inte tänka så när det gäller vår himmelska familj.

Vatten är tjockare än blod, det är evangeliet idag. Genom dopets vatten ingår vi i en ny familj som är starkare än våra vanliga släktband.